

PRVÁ KAPITOLA, *v ktorej sa príbeh začína*

Krajina, v ktorej žil rušňovodič Lukáš, sa volala Jaslandia a bola veľmi malá.

Bola dokonca neobyčajne malá, ak ju porovnáme s inými krajinami, ako napríklad s Nemeckom alebo Čínou či Afrikou. Bola asi dvakrát väčšia ako váš byt a najväčšiu časť z nej tvorila hora s dvomi vrcholmi, jedným vysokým a druhým o čosi nižším.

Okolo tej hory sa hadili všelijaké cesty s malými mostami a prejazdami. Okrem nich tam boli ešte kľukaté koľajnice, ktoré prechádzali piatimi tunelmi, čo krížom-krážom pretínali horu s dvomi vrcholmi.

Samozrejme, v Jaslandii mali aj domy. Jeden z nich bol celkom obyčajný a druhý s potravinami. K tomu ešte mali železničnú stanicu, ležiacu na úpäť kopca. Tam býval rušňovodič Lukáš. A na tej hore sa medzi oboma vrcholmi týčil zámok.

Vyzeralo to tak, že krajina bola dosť plná, nikoho a ničoho viac by sa už do nej ani nezmestilo.

Možno je ešte dôležité spomenúť, že človek sa musel mať na pozore, aby neprekročil jej hranice, inak by si hneď namočil nohy. Tá krajina bola totiž ostrovom.

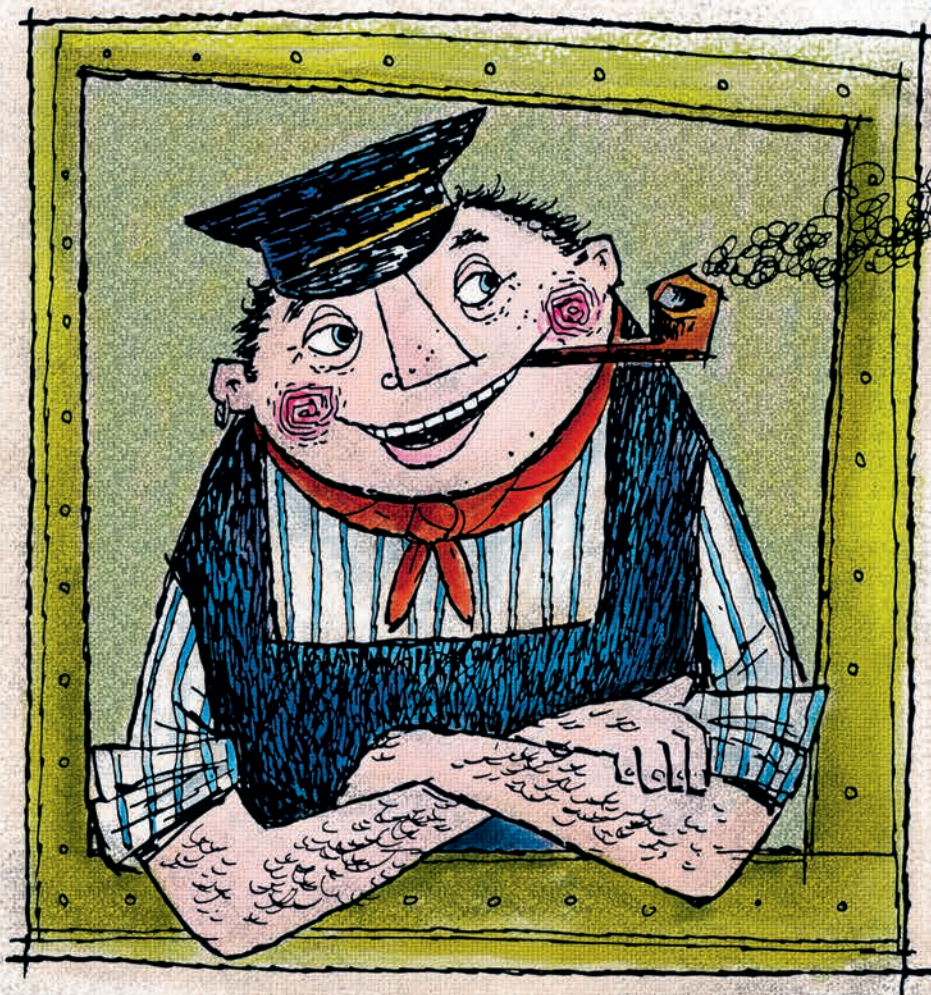
Ten ostrov ležal uprostred šireho nekonečného oceánu a dňom i nocou ho obmývali veľké i malé vlny. Ale niekedy bolo more aj tiché a pokojné a v noci sa v ňom zrkadlil mesiac a cez deň slnko. Zakaždým to bývalo obzvlášť pekné a slávnostné, a tak sa rušňovodič Lukáš zvykol posadiť na pláž, aby sa potešil. A prečo sa vlastne krajina volala Jaslandia a nie nejako inak, nikto netušil. No určite to jedného dňa ktosi preskúma.

Tu teda žil rušňovodič Lukáš so svojou lokomotívou. Lokomotíva sa volala Ema a bola to veľmi dobrá, i keď možno trochu staromódna tendrová lokomotíva*. Predovšetkým však bola trochu tučná.

Prirodzene, teraz by sa mohol niekto spýtať, načo by bola takej malej krajine lokomotíva? Lenže rušňovodič predsa potrebuje lokomotívu, čo by inak viedol? Výťah? Potom by bol liftboyom. A pravý rušňovodič chce byť rušňovodičom a ničím iným. A okrem toho, v Jaslandii žiadny výťah nemali.

Rušňovodič Lukáš bol nízky, mierne zaokrúhlený chlapík, ktorý sa pramálo zaujímal o to, či niekto považuje lokomotívu za potrebnú alebo nie. Nosieval šiltovku a montérky. Oči mal modré ako obloha nad Jaslandiou za pekného počasia. Zato jeho tvár a ruky! Boli takmer celé čierne od oleja a sadzí. A hoci sa aj denne umýval špeciálnym mydlom pre strojvodcov, sadzí sa nezbavil. Zažrali sa mu hlboko do pokožky, keďže sa pri svojej práci každučičký deň poriadne ušpinil.

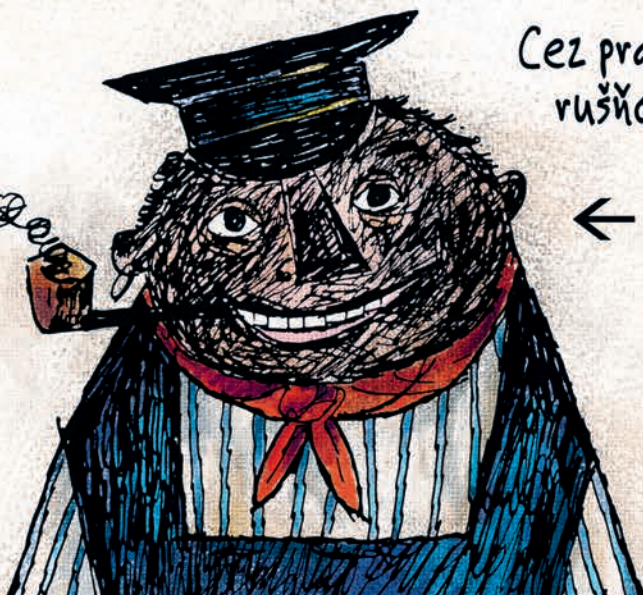
*) tendrová lokomotíva – vagón s uhlím sa nemusel zvlášť pripájať k vlaku, ale bol jeho súčasťou vpredu.

Tu vidíme rušňovodiča Lukáša v mimopracovný deň
(po použití extra silného mydla)

Cez pracovný deň však
rušňovodič Lukáš vyzerá

← takto

Keď sa smial – a to robieval často – v ústach mu svietili perleťové zuby, ktorými rozlúskol každý orech. Okrem toho nosil v pravom uchu malý zlatý krúžok a neustále bafkal veľkú fajku.

Hoci nebol vôbec veľký, bol neuveriteľne silný. Dokázal by napríklad ohnúť železnú tyč, ak by chcel. Nikto však presne nevedel, akú má silu, pretože pokoj a mier boli preňho nadovšetko, a svoju silu ešte nikdy nemusel nikomu dokazovať.

Okrem toho bol aj majstrom v plutí. Mieril tak presne, že z triapolmetrovej vzdialenosti uhasil horiacu zápalku! A to nebolo ani zďaleka všetko. Dokázal ešte niečo, v čom sa mu nik v celom širom svete nevyrovnal. Vedel totiž plúť do oblúka.

Lukáš jazdil po kľukatých koľajniciach cez päť tunelov z jedného konca ostrova na druhý a späť niekoľkokrát denne, a nič pozoruhodné sa nikdy neudialo. Ema fučala a pískala od radosti. Niekedy sa pridala aj Lukáš, a potom pískali dvojhlasne a znelo to veľmi veselo. Hlavne v tuneloch, lebo sa to pekne ozývalo.

Okrem Lukáša a Emy žilo na ostrove ešte niekoľko ľudí. Napríklad kráľ, ktorý krajine vládol a ktorý žil na zámku medzi dvomi vrcholmi hory. Volal sa Alfonz Trištvrtedenásť, pretože sa v tom čase narodil. Bol to celkom dobrý panovník. Nikto o ňom nemohol povedať nič zlého, pretože sa vlastne o ňom vôbec nič povedať ani nedalo. Väčšinou sedel na tróne s korunou na hlave a v župane z červeného hodvábu. Na nohách mal kockované papuče a telefonoval. Na tento účel používal veľký telefón zlatej farby.

Toto je
král'

a jeho dvaja

poddani

Kráľ Alfonz Trištvrtenedvanásť mal dvoch poddaných – ak nerátame Lukáša, ktorý vlastne nebol poddaným, ale rušňovodičom.

Jedným poddaným bol muž menom Rukáv. Pán Rukáv nosil na hlave tvrdý klobúk a pod pazuchou mal zastrčený dáždňik. Zvyčajne sa prechádzal. Býval v celkom obyčajnom dome a nemal žiadnu prácu. Chodieval iba na prechádzky a len si tak jestvoval. Predovšetkým bol poddaným, ktorému vládol kráľ. Občas rozprestrel dáždňik, väčšinou vtedy, keď pršalo. Viac nie je o ňom čo dodať.

Ďalším poddaným bola jedna veľmi milá pani. Bola guľatá a tučná, aj keď nie až natoľko ako lokomotíva Ema. Mala líca červené ako jabĺčka a volala sa pani Čožeková. Nieкто z jej predkov musel byť zrejme nahluchlý, a ľudia ho nazvali slovom, ktorým sa vždy pýtal, keď niečomu nerozumel. A už mu to prischlo. Pani Čožeková žila v dome s potravinami, kde sa dalo zohnať všetko, čo človek potrebuje: žuvačky, noviny, šnúrky do topánok, mlieko, vložky do topánok, maslo, špenát, lupienkové pílky, cukor, soľ, tužkové baterky, strúhadlá na ceruzky, peňaženky v tvare kožených nohavíc, farebné dražé cukríky, suveníry, univerzálne lepidlo – skrátka všetko.

Suveníry však takmer nikto nikdy nekupoval, pretože sem nepriechádzali žiadni turisti. Iba pán Rukáv z času na čas nejaký kúpil, ale skôr zo zdvorilosti a pretože bol lacný a nie preto, že by to naozaj potreboval. Okrem toho sa občas rád porozprával s pani Čožekovou.

Ach, a aby som nezabudol: kráľa ste mohli vidieť len počas sviatkov, pretože väčšinu času vládol. Ale vo sviatočné dni podišiel k oknu presne o trištvrte na dvanásť a priateľsky zamával. Jeho poddaní jasali a vyhadzovali do vzduchu svoje klobúky a Lukáš nechal Emu veselo zapískať.

Všetkým sa potom podávala vanilková zmrzlina a počas významných sviatkov aj jahodová. Kráľ ju objednával u pani Čožekovej, ktorá bola majsterkou na výrobu zmrzliny.

V Jaslandii vládol pokojný život, až kým jedného dňa... a týmto sa začína aj samotný príbeh.

DRUHÁ KAPITOLA, *v ktorej prichádza záhadný balík*

Jedného pekného dňa pristála na brehu Jaslandie poštová loď a z nej vyskočil na pevninu poštár s veľkým balíkom pod pazuchou.

„Býva tu istá pani Zubákvá alebo tak nejako?“ spýtal sa a vystrúhal úradnícky výraz, čo nikdy predtým neurobil. Lukáš pozrel na Emu, Ema na oboch poddaných, poddaní pozreli jeden na druhého a dokonca aj kráľ sa vyklonil z okna, hoci nebol ani sviatočný deň a ani trištvrte na dvanásť.

„Vážený pán poštár,“ vyčítavo spustil kráľ, „už roky nám nosíte poštu. Dobre poznáte mňa i mojich poddaných a zrazu sa pýtate, či tu býva pani Zubákvá alebo tak nejako!“

„Ale prosím vás, vaše veličenstvo,“ bránil sa poštár, „ráčte sa na to pozrieť sám!“

